



**PREZES  
URZĘDU OCHRONY  
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW  
DELEGATURA w ŁODZI**  
ul. Piotrkowska 120  
90-006 Łódź  
tel. (42) 636 36 89, fax (42) 636 07 12  
e'mail: lodz@uokik.gov.pl

RŁO- 61-20(22)/13/RB

Łódź, dnia 14 maja 2014 r.

**DECYZJA Nr RŁO 7/2014**

- I.** Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zmianami) oraz stosownie do art. 33 ust. 5 i 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie podejrzenia stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów wszczętego z urzędu przeciwko Markowi Gogulskiemu prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Laureola Sante Marek Gogulski w Wielkiej Wsi,

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

**uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów**, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zmianami), stosowanie w umowach zawieranych z konsumentami na podstawie wzorca umowy o nazwie „UMOWA KUPNA – SPRZEDAŻY WYROBÓW MEDYCZNYCH” postanowienia o treści: „*W przypadku wniesienia reklamacji Kupujący ponosi koszty dostarczenia i odbioru od Sprzedawcy przedmiotu reklamacji.*”, które narusza art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2002 r., poz. 141 Nr 1176 ze zm.) **i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 13 grudnia 2013 r.**

- II.** Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zmianami) oraz stosownie do art. 33 ust. 5 i 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie podejrzenia stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów wszczętego z urzędu przeciwko Markowi Gogulskiemu prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Laureola Sante Marek Gogulski w Wielkiej Wsi, praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

**uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów**, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zmianami), stosowanie nieuczciwej praktyki rynkowej, o której mowa w art. 5 ust. 3 pkt 4 w zw. z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 171, poz. 1206) polegającej na wprowadzeniu w błąd odnośnie możliwości odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa jedynie w przypadku, gdy towar konsumencki nie był używany, na skutek umieszczenia we wzorcu umowy pod nazwą „UMOWA KUPNA – SPRZEDAŻY WYROBÓW MEDYCZNYCH” postanowienia, o treści: *„Kupujący może od umowy odstąpić pod warunkiem, że towar nie był używany.”* **i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 13 grudnia 2013 r.**

**III.** Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 i art. 33 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zmianami)

– **działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:**

1. **nakłada się** na Marka Gogulskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Laureola Sante Marek Gogulski w Wielkiej Wsi, **karę pieniężną** w wysokości 623 zł. (słownie: sześćset dwadzieścia trzy złotych), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zmianami), w zakresie opisanym w pkt I sentencji niniejszej decyzji;
2. **nakłada się** na Marka Gogulskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Laureola Sante Marek Gogulski w Wielkiej Wsi, **karę pieniężną** w wysokości 623 zł. (słownie: sześćset dwadzieścia trzy złotych), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy pkt 3 o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zmianami), w zakresie opisanym w pkt II sentencji niniejszej decyzji.

**IV.** Na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zmianami) oraz art. 263 § 1 i art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 267) w związku z art. 83 wyżej wymienionej ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do jej art. 33 ust. 5 i 6

– **działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:**

postanawia się **obciążyć** Marka Gogulskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Laureola Sante Marek Gogulski w Wielkiej Wsi, **kosztami** niniejszego postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w kwocie 39 zł 90 gr (słownie: trzydzieści dziewięć złotych dziewięćdziesiąt groszy) oraz zobowiązać Marka Gogulskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Laureola Sante Marek Gogulski w Wielkiej Wsi do ich zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

## Uzasadnienie

W toku postępowania wyjaśniającego którego celem było wstępne ustalenie, czy na rynku sprzedaży urządzeń typu rezonator biofotonowy, nastąpiło naruszenie przepisów ustawy uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów (sygn. akt RŁO-405-20/12/RB) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – zwany dalej: „Prezesem Urzędu” – ustalił, iż Marek Gogulski prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Laureola Sante Marek Gogulski w Wielkiej Wsi – zwany dalej: „Marek Gogulski” – prowadzi sprzedaż bezpośrednią poza lokalem przedsiębiorstwa urządzeń typu rezonator biofotonowy. Umowy sprzedaży są zawierane w oparciu o wzorzec umów pod nazwą „UMOWA KUPNA – SPRZEDAŻY WYROBÓW MEDYCZNYCH”. Analiza dokonana w ramach wspomnianego postępowania wyjaśniającego wykazała, iż Marek Gogulski we wzorcu tym i w umowach zawartych na jego podstawie stosuje postanowienie o treści: *„W przypadku wniesienia reklamacji Kupujący ponosi koszty dostarczenia i odbioru od Sprzedawcy przedmiotu reklamacji.”*, które narusza art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2002 r., poz. 141 Nr 1176 ze zm.) – zwanej dalej „ustawą o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego” oraz podejmował działania mogące stanowić nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 171, poz. 1206) – zwanej dalej: „ustawą o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym”. W związku z powyższym Prezes Urzędu uznał, iż istnieją podstawy do postawienia Markowi Gogulskiemu zarzutu stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 oraz art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.) – zwanej dalej: „ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów”.

W dniu 7 października 2013 r. Prezes Urzędu wszczął postępowanie w sprawie podejrzenia stosowania przez Marka Gogulskiego praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów polegających na:

- 1) stosowaniu w umowach zawieranych z konsumentami na podstawie wzorca umowy o nazwie „UMOWA KUPNA – SPRZEDAŻY WYROBÓW MEDYCZNYCH” postanowienia o treści: *„W przypadku wniesienia reklamacji Kupujący ponosi koszty dostarczenia i odbioru od Sprzedawcy przedmiotu reklamacji.”*, które narusza art. 8 ust. 2 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego, co może stanowić naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 cytowanej na wstępie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,
- 2) stosowaniu nieuczciwej praktyki rynkowej, o której mowa w art. 5 ust. 3 pkt 4 w zw. z art. 4 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym polegającej na wprowadzeniu w błąd odnośnie możliwości odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa jedynie w przypadku gdy towar konsumencki nie był używany, na skutek umieszczenia we wzorcu umowy pod nazwą „UMOWA KUPNA – SPRZEDAŻY WYROBÓW MEDYCZNYCH” postanowienia, o treści: *„Kupujący może od umowy odstąpić pod warunkiem, że towar nie był używany.”*, co może stanowić naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów,

(dowód: karty Nr 1 i 2), o czym zawiadomił Marka Gogulskiego (dowód: karta Nr 3).

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania Marek Gogulski w piśmie z dnia 28 października 2013 r. (dowód: karty Nr 23-24) podniósł, iż zakwestionowane postanowienia umowne zostały umieszczone w stosowanym wzorcu umów przez pomyłkę i nie miały na celu wprowadzenia w błąd konsumentów. Wprowadzenie tych postanowień wynika z błędnego, nieprecyzyjnego sformułowania określonych elementów wzorca umów. Marek Gogulski nie obciążał konsumentów dodatkowymi kosztami w momencie korzystania przez nich z przysługujących im uprawnień. Ponadto, Marek Gogulski respektował 10 dniowy termin do odstąpienia od umowy, która została zawarta poza lokalem przedsiębiorcy. W związku z powyższym Marek Gogulski zobowiązał się do natychmiastowej zmiany zakwestionowanych postanowień oraz do przesłania klientom aneksów zmieniających wskazane postanowienia.

Pismem z dnia 26 listopada 2013 r. Prezes Urzędu powiadomił stronę o przesłankach wydania decyzji zobowiązującej przewidzianej w art. 28 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz o konieczności uzupełnienia wniosku (dowód: karta Nr 35).

Marek Gogulski przekazał pismem z dnia 17 stycznia 2014 r. listę osób, do których wysłane zostały aneksy, na podstawie których zmieniono obowiązujące umowy (dowód: karta Nr 39).

Do pisma z dnia 29 stycznia 2014 r. załączony został wzorzec umów pod nową nazwą „UMOWA SPRZEDAŻY”, który nie zawierał kwestionowanych postanowień umownych. (dowód: karty Nr 55-64)

Pismem z dnia 6 marca 2014 r. Prezes Urzędu zawiadomił Marka Gogulskiego o zakończeniu zbierania materiału dowodowego w przedmiotowym postępowaniu oraz o możliwości zapoznania się z materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy (dowód: karta Nr 69).

### **Prezes Urzędu ustalił, co następuje:**

Marek Gogulski jest przedsiębiorcą wpisanym do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej (dowód: karty Nr 17-18). W zakresie prowadzonej działalności Marek Gogulski zajmuje się między innymi sprzedażą detaliczną prowadzoną poza siecią sklepową, straganami i targowiskami.

Marek Gogulski prowadzi sprzedaż bezpośrednią poza lokalem przedsiębiorstwa urządzeń typu rezonator biofotonowy. Umowy sprzedaży były zawierane w oparciu o wzorzec umów pod nazwą „UMOWA KUPNA – SPRZEDAŻY WYROBÓW MEDYCZNYCH” (dowód: karty Nr 11-13).

Marek Gogulski zawiera umowy z konsumentami poza lokalem przedsiębiorstwa poprzez bezpośrednią prezentację oferowanych towarów w wynajętych do tego celu pomieszczeniach. Zaproszenia na prezentacje doręczane są na dane adresowe uzyskane od przedsiębiorstw telemarketingowych. Liczba osób prowadzących prezentacje jest różna i wynosi od 2 do 6. W prezentacjach tych nie uczestniczą lekarze, specjaliści czy inne osoby uważane za autorytety w dziedzinie medycyny. Wykorzystywane są prezentacje multimedialne. Podczas prezentacji konsument informowany jest o danych teleadresowych przedsiębiorstwa (dowód: karty Nr 5-7).

Marek Gogulski stosował wzorzec umowy pod nazwą „UMOWA KUPNA – SPRZEDAŻY WYROBÓW MEDYCZNYCH”, co najmniej od dnia 7 stycznia 2013 r. do dnia 13 grudnia 2013 r. (dowód: karty Nr 5 i 40).

We wskazanym wzorcu umowy Marek Gogulski ustalił jednostronnie następujące postanowienia:

- „W przypadku wniesienia reklamacji Kupujący ponosi koszty dostarczenia i odbioru od Sprzedawcy przedmiotu reklamacji.” – § 21,
- „Kupujący może od umowy odstąpić pod warunkiem, że towar nie był używany.” – § 29.

W dniu 13 grudnia 2013 r. Marek Gogulski wysłał do swoich klientów aneksy, których celem była zmiana zakwestionowanych postanowień umownych (dowód: karty Nr 40-53). Marek Gogulski zmienił także stosowany wzorzec umów. Obecnie stosuje wzorzec pod nazwą „UMOWA SPRZEDAŻY”, który nie zawiera postanowienia „Kupujący może od umowy odstąpić pod warunkiem, że towar nie był używany.” a postanowienie „W przypadku wniesienia reklamacji Kupujący ponosi koszty dostarczenia i odbioru od Sprzedawcy przedmiotu reklamacji.” uzyskało brzmienie „W przypadku wniesienia reklamacji Sprzedawca ponosi koszty dostarczenia i odesłania Towaru do Kupującego” (dowód: karty Nr 56-64).

Marek Gogulski w 2013 r. osiągnął przychód w wysokości (*tajemnica Przedsiębiorcy*).

### **Prezes Urzędu zważył, co następuje:**

#### **Naruszenie interesu publicznoprawnego**

Podstawą do rozstrzygnięcia przez Prezesa Urzędu sprawy w oparciu o przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest uprzednie zbadanie, czy w przedmiotowej sprawie doszło do naruszenia interesu publicznoprawnego. Stwierdzenie, że to nastąpiło pozwala na realizację wskazanego w art. 1 ust. 1 celu tej ustawy, którym jest określenie warunków rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasad podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Warunkiem koniecznym do uruchomienia procedur i zastosowania instrumentów określonych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów jest wobec tego, aby działania przedsiębiorców, którym zarzucono naruszenie jej przepisów, stanowiły potencjalne zagrożenie interesu publicznego, nie zaś interesu jednostki lub grupy. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów w odniesieniu do przedsiębiorców chroni wobec tego konkurencję, a w odniesieniu do konsumentów ich interesy, jako zjawiska o charakterze instytucjonalnym.

Zdaniem Prezesa Urzędu rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny, albowiem dotyczy nieograniczonej liczby potencjalnych konsumentów, którzy są lub będą klientami Marka Gogulskiego. Interes publicznoprawny przejawia się także w postaci zbiorowego interesu konsumentów. W omawianym przypadku naruszenie zbiorowego interesu konsumentów polegało na częściowym przeniesieniu kosztów reklamacji na konsumenta oraz na wprowadzeniu w błąd odnośnie możliwości odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa. Innymi słowy, naruszenie zbiorowego interesu konsumentów jest jednocześnie naruszeniem interesu publicznoprawnego. Zatem uzasadnione było w niniejszej sprawie podjęcie przez Prezesa Urzędu działań przewidzianych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów.

#### **Naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów**

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Stosownie do art. 24 ust. 2 tej ustawy, przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w

nie bezprawne działanie przedsiębiorcy. Konsumentem w rozumieniu ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest osoba fizyczna dokonująca czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową (art. 22<sup>1</sup> ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2014, poz. 121 tekst jedn.) w związku z art. 4 pkt. 12 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów). Przepis art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zawiera otwarty katalog działań stanowiących praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów. Tym samym dla stwierdzenia stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów konieczne jest wykazanie kumulatywnego spełnienia trzech przesłanek:

- 1) kwestionowane działanie jest działaniem przedsiębiorcy,
- 2) działanie to jest bezprawne,
- 3) działanie przedsiębiorcy godzi w zbiorowy interes konsumentów.

Przesłanki wskazane w pkt 1) i 3) zostaną omówione łącznie dla obu praktyk stanowiących naruszenia zbiorowych interesów konsumentów wskazanych w sentencji niniejszej decyzji.

#### **Ad 1)**

Stosownie do art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ilekroć w ustawie jest mowa o przedsiębiorcy, rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (...). Przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 672, ze zmianami) – zwanej dalej „ustawą o swobodzie działalności gospodarczej” – jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Za przedsiębiorców uznaje się także wspólników spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej. Przepis art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej definiuje działalność gospodarczą, jako zarobkową działalność wytwórczą, budowlaną, handlową, usługową oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodową, wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły.

Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przedsiębiorca może podjąć działalność gospodarczą w dniu złożenia wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo po uzyskaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym.

Marek Gogulski został wpisany do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej. Nie ulega zatem wątpliwości, iż Marek Gogulski jest przedsiębiorcą w rozumieniu powołanego wyżej art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym Marek Gogulski przy wykonywaniu działalności gospodarczej podlega rygorom określonym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów i jego działania mogą podlegać ocenie pod kątem naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

W związku z powyższym **Prezes Urzędu stwierdził, że pierwsza przesłanka** niezbędną dla uznania działań Marka Gogulskiego za niezgodne z zawartym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów zakazem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów **została spełniona.**

### **Ad 2.1)**

Dla uznania działania przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów konieczne jest, aby działanie to miało charakter bezprawny.

Art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zawiera przykładowy katalog bezprawnych działań naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie regulują konstrukcji bezprawności działań przedsiębiorcy. Zwrócił na to uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 23 czerwca 2006 r. (sygnatura akt XVIII AmA 32/05) wskazując, iż art. 23a ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, (którego odpowiednikiem w ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów jest art. 24 ust. 2), nie ma samodzielnego znaczenia prawnego, lecz powinien być interpretowany oraz stosowany w określonym kontekście normatywnym. W związku z tym, w celu konkretyzacji przesłanki bezprawności należy sięgnąć do przepisów innych ustaw, gdyż dopiero na ich podstawie możliwe jest dokonanie oceny działań przedsiębiorcy w aspekcie ich zgodności z prawem. Aktem prawnym, do którego należy odwołać się w tej sprawie jest ustawa o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego.

**Praktyka opisana w punkcie I sentencji niniejszej decyzji** dotyczy zamieszczenia w umowach zawieranych w obrocie z konsumentami postanowienia „*W przypadku wniesienia reklamacji Kupujący ponosi koszty dostarczenia i odbioru od Sprzedawcy przedmiotu reklamacji.*” które narusza art. 8 ust. 2 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego.

W toku przeprowadzonego postępowania Prezes Urzędu stwierdził, iż Marek Gogulski, w ramach prowadzonej działalności, dokonuje sprzedaży rzeczy ruchomych osobom fizycznym, które nabywają te rzeczy w celu niezwiązanym z działalnością zawodową lub gospodarczą. W związku z powyższym cytowane wyżej postanowienie wzorca umowy należy uznać za sprzeczne z art. 8 ust. 2 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego.

Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego, jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość towaru zgodnego z umową oraz rodzaj i stopień stwierdzonej niezgodności, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie naraziłby kupującego inny sposób zaspokojenia. Natomiast zgodnie z ust. 2 wspomnianego przepisu nieodpłatność naprawy i wymiany w rozumieniu ust. 1 oznacza, że sprzedawca ma również obowiązek zwrotu kosztów poniesionych przez kupującego, w szczególności kosztów demontażu, dostarczenia, robocizny, materiałów oraz ponownego zamontowania i uruchomienia. Tymczasem Marek Gogulski jednostronnie wprowadził unormowanie na mocy, którego to konsument musi ponieść koszty dostarczenia i odebrania zareklamowanego towaru konsumpcyjnego. Przy czym koszty te powinien ponieść przedsiębiorca.

Mając na uwadze powyższe **Prezes Urzędu stwierdził, że druga przesłanka** niezbędna do stwierdzenia stosowania przez Marka Gogulskiego praktyki wskazanej w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **została spełniona.**

Z ustaleń dokonanych w niniejszej decyzji wynika, że Marek Gogulski zaprzestał z dniem 13 grudnia 2013 r. stosowania zakwestionowanej przez Prezesa Urzędu praktyki polegającej na zamieszczeniu w umowach zawieranych w obrocie z konsumentami postanowienia „*W przypadku wniesienia reklamacji Kupujący ponosi koszty dostarczenia i odbioru od Sprzedawcy przedmiotu reklamacji.*”. Marek Gogulski wprowadził nowy wzorzec umowy, który zawiera postanowienie w brzmieniu „*W przypadku wniesienia reklamacji Sprzedawca ponosi koszty dostarczenia i odesłania Towaru do Kupującego*”. Ponadto Marek Gogulski tego samego dnia dokonał aneksowania obowiązujących umów, w sposób opisany powyżej.

W związku z powyższym Prezes Urzędu uznał, iż nastąpiło zaniechanie przez Marka Gogulskiego stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w dniu 13 grudnia 2013 r.

### **Ad 2.2)**

W przedmiotowym postępowaniu Prezes Urzędu postawił Markowi Gogulskiemu także zarzut stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, polegającej na wprowadzeniu w błąd odnośnie możliwości odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa jedynie w przypadku, gdy towar konsumencki nie był używany, co może stanowić nieuczciwą praktykę rynkową, o której mowa w art. 5 ust. 3 pkt 4 w zw. z art. 4 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. Takie działanie może stanowić naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

**Praktyka opisana w punkcie II sentencji niniejszej decyzji** dotyczy bezprawnego działania polegającego na stosowaniu nieuczciwej praktyki rynkowej.

Zgodnie z art. 4 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym praktyka rynkowa stosowana przez przedsiębiorców wobec konsumentów jest nieuczciwa, jeżeli jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i w istotny sposób zniekształca lub może zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta przed zawarciem umowy dotyczącej produktu, w trakcie jej zawierania lub po jej zawarciu (ust. 1). Za nieuczciwą praktykę rynkową uznaje się w szczególności praktykę rynkową wprowadzającą w błąd oraz agresywną praktykę rynkową, a także stosowanie sprzecznego z prawem kodeksu dobrych praktyk, jeżeli działania te spełniają przesłanki określone w ust. 1 (ust. 2).

Zgodnie natomiast z art. 5 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym praktykę rynkową uznaje się za działanie wprowadzające w błąd, jeżeli działanie to w jakikolwiek sposób powoduje lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął. Wprowadzające w błąd działanie może w szczególności dotyczyć praw konsumenta, w szczególności prawa do naprawy lub wymiany produktu na nowy albo prawa do obniżenia ceny lub odstąpienia od umowy (ust. 3 pkt 4 tej ustawy).

Marek Gogulski we wzorcu umownym „**UMOWA KUPNA – SPRZEDAŻY WYROBÓW MEDYCZNYCH**” wprowadził zapis następującej treści „*Kupujący może od umowy odstąpić pod warunkiem, że towar nie był używany.*”. W ramach prowadzonej działalności Marek Gogulski zawiera umowy z konsumentami poza siedzibą swojej firmy, urządzając różnego rodzaju prezentacje.

Zakwestionowane postanowienie może powodować zniekształcenie zachowania rynkowego konsumenta. Działanie przedsiębiorcy zgodne z brzmieniem ww. postanowienia,



może bowiem wpływać na decyzję konsumenta co do skorzystania z uprawnienia do odstąpienia od umowy, przysługującego mu na podstawie art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. tj. z 2012 r. poz. 1225) – zwanej dalej „ustawą o ochronie niektórych praw konsumentów”. Zgodnie z art. 2 ust. 1 i 3 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów konsument, który zawarł umowę poza lokalem przedsiębiorstwa, może od niej odstąpić bez podania przyczyn, składając stosowne oświadczenie na piśmie w terminie dziesięciu dni od zawarcia umowy. Do zachowania tego terminu wystarczy wysłanie oświadczenia przed jego upływem. Zgodnie z brzmieniem art. 2 ust. 3 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów w razie odstąpienia od umowy umowa jest uważana za niezawartą, a konsument jest zwolniony z wszelkich zobowiązań. To, co strony świadczyły, ulega zwrotowi w stanie niezmienionym, chyba że zmiana była konieczna w granicach zwykłego zarządu (...). Ustawodawca w wyżej przywołanym przepisie nie uzależnił prawa odstąpienia od umowy (oraz co się z tym wiąże - do zwrotu towaru) od okoliczności braku używania zamówionego towaru. Prawo odstąpienia od tak zawartej umowy ma charakter kształtujący. W następstwie złożenia przez konsumenta oświadczenia o odstąpieniu stosunek umowny wygasa ze skutkiem od momentu powstania – *ex tunc*<sup>1</sup>. W polskim prawie nie ma legalnej definicji pojęcia „zwykłego zarządu”, niemniej należy wskazać na cel, jaki przyświecał wprowadzeniu możliwości dokonywania zakupów poza lokalem przedsiębiorstwa oraz uregulowaniu następczego prawa do odstąpienia od umowy. Konsument nie ma możliwości zbadania rzeczy tak jak mógłby to uczynić dokonując zakupu w stacjonarnym sklepie przedsiębiorcy. Zgodnie z art. 3 ust. 3 o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego sprzedawca jest obowiązany zapewnić w miejscu sprzedaży odpowiednie warunki techniczno-organizacyjne umożliwiające dokonanie wyboru towaru konsumpcyjnego i sprawdzenie jego jakości, kompletności oraz funkcjonowania głównych mechanizmów i podstawowych podzespołów. Tożsame uprawnienie w ramach zwykłego zarządu powinno wobec tego przysługiwać konsumentom dokonującym zakupu poza siedzibą przedsiębiorstwa. Granice zmian w ramach zwykłego zarządu powinny być rozpatrywane każdorazowo w oparciu o konkretny stan faktyczny. W zakresie zwykłego zarządu mieści się zarówno sprawdzenie jakości wyrobu poprzez jego dotyk, przymierzenie, sprawdzenie wytrzymałości na określone czynniki jak i zweryfikowanie stanu produktu poprzez stwierdzenie braku mechanicznego uszkodzenia, usterki. Nie powoduje to bowiem zmiany stanu takiej rzeczy, a towar po ponownym zapakowaniu nadaje się do dalszej sprzedaży. Reasumując, użytkowanie przedmiotu zakupu w ramach zwykłego zarządu w ciągu 10 dni od momentu jego otrzymania nie powoduje po stronie przedsiębiorcy żadnych roszczeń w stosunku do konsumenta, a tym bardziej nie może oznaczać braku możliwości odstąpienia od umowy. Wyłączenie *a priori* możliwości odstąpienia od umowy z powodu „używania” towaru, może stanowić próbę ograniczenia uprawnień konsumenta do odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorcy.

Podkreślenia wymaga fakt, iż ocena praktyki polegającej na działaniu wprowadzającym w błąd powinna być dokonywana w odniesieniu do przeciętnego konsumenta. W rozumieniu art. 2 pkt 8 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, przeciętnym konsumentem jest konsument, który jest dostatecznie dobrze poinformowany, uważny i ostrożny; oceny dokonuje się z uwzględnieniem czynników społecznych, kulturowych, językowych i przynależności danego konsumenta do szczególnej grupy konsumentów, przez którą rozumie się dającą się jednoznacznie zidentyfikować grupę konsumentów, szczególnie podatną na

---

<sup>1</sup> W. Kocot, *Nowe zasady zawierania i wykonywania umów z udziałem konsumentów (I)*, Przegląd Prawa Handlowego 2000 nr 11, s. 50.

oddziaływanie praktyki rynkowej lub na produkt, którego praktyka rynkowa dotyczy, ze względu na szczególne cechy, takie jak wiek, niepełnosprawność fizyczna lub umysłowa. Definicja przeciętnego konsumenta zamieszczona w o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego jest wynikiem dorobku orzeczniczego Trybunału Sprawiedliwości. Stopniowy rozwój orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości doprowadził do utrwalenia modelu konsumenta, jako konsumenta rozważnego, przeciętnie oświeconego, mającego prawo do rzetelnej informacji niewprowadzającej w błąd, zawierającej wszelkie niezbędne dane wynikające z funkcji i przeznaczenia towaru. To, czego można oczekiwać od rozsądnego konsumenta wynika przede wszystkim z tego, jak daleko sięga obowiązek informacji handlowej, jej dostępności, jasności, niedwuznaczności, pełności i odpowiedniości. Przyjmując model przeciętnego konsumenta na potrzeby niniejszego postępowania należy wziąć pod uwagę model konsumenta – chcącego skorzystać z uprawnień wynikających z ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów, a odnoszących się do odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem, jako konsumenta rozważnego, przeciętnie zorientowanego, mającego prawo do rzetelnej informacji niewprowadzającej w błąd, zawierającej wszelkie niezbędne dane. Mając na uwadze opisane powyżej praktyki stosowane przez Marka Gogulskiego, należy stwierdzić, że postępowanie takie może wywołać u przeciętnego konsumenta błędne przekonanie w zakresie przysługujących mu praw z tytułu odstąpienia od umowy. W niniejszej sprawie należy uznać, że treść informacji przekazywanych przez Marka Gogulskiego konsumentowi, za pośrednictwem wzorca umowy, mogła wywoływać u przeciętnego konsumenta wrażenie, że jego możliwości odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem są ograniczone w stosunku do uprawnień przysługujących mu na podstawie ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów. To z kolei mogło konsumentów odwieść od wykonywania tych uprawnień.

Jednocześnie, w celu wykazania, że działanie Marka Gogulskiego stanowi nieuczciwą praktykę rynkową, konieczne jest także wykazanie, że przedmiotowa praktyka jest spreczna z dobrymi obyczajami i w istotny sposób zniekształca lub może zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta przed zawarciem umowy dotyczącej produktu, w trakcie jej zawierania lub po jej zawarciu.

W literaturze przyjmuje się, że istotność zniekształcenia zachowania rynkowego konsumenta przez stosowaną praktykę rynkową pozwala uznać, że jej wpływ musi niejako popychać przeciętnego konsumenta do zmiany zachowania rynkowego. Powoduje to tym samym zniekształcenie tego zachowania, które ujawnia się jako zniekształcenie realne lub potencjalne decyzji konsumenta, która powinna być wyborem świadomym i efektywnym. Można, zatem uznać, że wpływ praktyki jest na tyle istotny, że pod jej wpływem proces decyzyjny konsumenta może ulec wypaczeniu (zniekształceniu). Jeśli zaś chodzi o doniosłość (znaczenie) tego zniekształcenia, to należy stwierdzić, że musi ono być, co najmniej potencjalne. Uściślając, wpływ nieuczciwej praktyki rynkowej na zachowanie rynkowe konsumenta, musi ona odnieść skutek w postaci, co najmniej potencjalnego zniekształcenia zachowania rynkowego konsumenta (Komentarz do ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz.U.07.171.1206), [w:] M. Sieradzka, Ustawa o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. Komentarz, Oficyna, 2008).

W przedmiotowej sprawie należy stwierdzić, iż działanie Marka Gogulskiego pozostaje w sprzeczności z dobrymi obyczajami, w tym z zasadą uczciwości kupieckiej. Ogólnie przyjętą zasadą uczciwości kupieckiej jest obowiązek udzielania prawdziwej, rzetelnej i pełnej informacji. Ma to szczególne znaczenie w obrocie konsumenckim, czyli w stosunkach handlowych, których stronami są konsument oraz sprzedawca-profesjonalista. Marek Gogulski naruszył dobre

obyczaje w zakresie prawa konsumenta do rzetelnej, jednoznacznej informacji o warunkach, na jakich może odstąpić od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorcy. W ocenie Prezesa Urzędu, we wskazanym wyżej zakresie mogło dojść do istotnego zniekształcenia zachowania rynkowego przeciętnego konsumenta (a więc jego decyzji dotyczącej umowy) w związku z umową – w wyniku otrzymania nierzetelnego, wprowadzającego w błąd komunikatu od przedsiębiorcy, pod wpływem, którego mógł on dojść do niewłaściwych wniosków, co do możliwości skorzystania z uprawnień odnoszących się do odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa.

Mając na uwadze powyższe **Prezes Urzędu stwierdził, że druga przesłanka niezbędna do stwierdzenia stosowania przez Marka Gogulskiego praktyki wskazanej w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów została spełniona.**

Z ustaleń dokonanych w niniejszej decyzji wynika, że Marek Gogulski zaprzestał z dniem 13 grudnia 2013 r. stosowania zakwestionowanej przez Prezesa Urzędu praktyki polegającej na wprowadzeniu w błąd odnośnie możliwości odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa jedynie w przypadku gdy towar konsumencki nie był używany. Marek Gogulski wprowadził nowy wzorec umowy, który nie zawiera już postanowienia w brzmieniu „*Kupujący może od umowy odstąpić pod warunkiem, że towar nie był używany.*”. Ponadto, Marek Gogulski tego samego dnia dokonał aneksowania obowiązujących umów, w sposób opisany powyżej.

W związku z powyższym Prezes Urzędu uznał, iż w dniu 13 grudnia 2013 r. nastąpiło zaniechanie przez Marka Gogulskiego stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów.

### **Ad 3)**

Przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie definiują pojęcia zbiorowego interesu konsumentów. Przepis art. 24 ust. 3 tej ustawy stanowi jedynie, że nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów. Z całą pewnością mamy do czynienia ze zbiorowym interesem konsumentów wówczas, gdy działanie przedsiębiorcy dotyczy, bądź może dotyczyć nieograniczonej liczby konsumentów, których nie da się zindywidualizować.

W wyroku z dnia 10 kwietnia 2008 r. sygnatura akt III SK 27/07 Sąd Najwyższy stwierdził, że sformułowanie z art. 23a ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów o treści „nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów”<sup>2</sup> należy rozumieć w ten sposób, że liczba indywidualnych konsumentów, których interesy zostały naruszone, nie decyduje o tym, czy dana praktyka narusza zbiorowe interesy konsumentów. Praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest bowiem takie zachowanie przedsiębiorcy, które podejmowane jest w warunkach wskazujących na powtarzalność zachowania w stosunku do indywidualnych konsumentów wchodzących w skład grupy, do której adresowane są zachowania przedsiębiorcy, w taki sposób, że potencjalnie ofiarą takiego zachowania może być każdy konsument będący klientem lub potencjalnym klientem przedsiębiorcy.

---

<sup>2</sup> W dniu 21 kwietnia 2007 r. weszła w życie ustawa z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Na podstawie art. 137 ww. ustawy straciła moc ustawa z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Obecnie problematyka zbiorowego interesu konsumentów została uregulowana w przepisie art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

W przedmiotowej sprawie Prezes Urzędu ma do czynienia z naruszeniem praw nieograniczonej i nieokreślonej liczby konsumentów, którzy zawarli bądź mogli zawrzeć umowy z Markiem Gogulskim na podstawie wzorca, który zawierał zakwestionowane postanowienie. Działania Marka Gogulskiego naruszały interes ekonomiczny konsumentów w zakresie częściowego obciążania ich kosztami reklamacji oraz ograniczenia prawa do odstąpienia od umowy. W tej sytuacji bezprawne zachowanie Marka Gogulskiego nie dotyczy interesów poszczególnych osób, których sprawy mają charakter jednostkowy, indywidualny i niedający się porównać z innymi, lecz mamy do czynienia z naruszonymi uprawnieniami określonego kręgu konsumentów, których sytuacja jest identyczna i wspólna dla całej grupy kontrahentów Marka Gogulskiego.

W związku z powyższym **Prezes Urzędu stwierdził, że trzecia przesłanka niezbędna dla uznania działań Marka Gogulskiego za niezgodne z zawartym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów zakazem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów została spełniona.**

Zgodnie z art. 27 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, nie wydaje się decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującej zaniechanie jej stosowania, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki, o której mowa w art. 24 tej ustawy. W takim przypadku, Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania.

**Wobec spełnienia przesłanek koniecznych do stwierdzenia praktyki** naruszającej zbiorowe interesy konsumentów określonej w art. 24 ust. 1 i 2 i art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz przesłanek wydania decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania wskazanych w art. 27 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, **Prezes Urzędu orzekł jak w punktach I i II sentencji niniejszej decyzji.**

Odnosząc się do wniosku o wydanie decyzji w trybie przewidzianym w art. 28 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, uznać należało, iż w niniejszym przypadku nie zostały spełnione przesłanki konieczne do jej wydania. Należy podkreślić, iż wydanie decyzji zobowiązującej jest możliwe w sytuacji, gdy naruszeniom zbiorowych interesów konsumentów da się zapobiec. Nie jest zatem możliwe wydanie przedmiotowej decyzji gdy działania przedsiębiorcy naruszające zbiorowe interesy konsumentów nie są obecnie kontynuowane, a wywołane nimi skutki, zostały sanowane poprzez zmianę stosowanego wzorca umów oraz aneksowanie umów zawartych z konsumentami. Zdaniem Prezesa Urzędu z taką sytuacją mamy, do czynienia w przypadku działań Marka Gogulskiego, kwestionowanych w niniejszym postępowaniu. Nie można bowiem zobowiązać się do wykonania określonej czynności w przeszłości, w przypadku, gdy czynność ta została już wykonana.

### **Ad III. sentencji niniejszej decyzji**

Zgodnie z art. 106 ust 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Z treści powyższego przepisu wynika, iż ww. kara ma charakter fakultatywny, a zatem od Prezesa Urzędu zależy – w ramach uznania administracyjnego – uznanie w decyzji zasadności

nałożenia kary pieniężnej wraz z określeniem jej wysokości. Wprawdzie ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie zawiera katalogu przesłanek, od których uzależniona jest decyzja o nałożeniu kary, jednakże art. 111 wskazuje, że przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych należy uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy. Ustalając wysokość kary pieniężnej w decyzjach stwierdzających naruszenie zakazów określonych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów, należy zatem uwzględnić wagę tego naruszenia, rozmiar skutków stosowanej praktyki ograniczającej konkurencję, bądź praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, jak również zaistniałe okoliczności obciążające i łagodzące.

W punkcie I sentencji niniejszej decyzji Prezes Urzędu stwierdził stosowanie przez Marka Gogulskiego praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o jakiej mowa w art. 24 ust 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, co daje podstawy do nałożenia na Marka Gogulskiego kary pieniężnej określonej w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Ustalając wymiar kary za stwierdzoną praktykę Prezes Urzędu dokonał w pierwszej kolejności oceny wagi naruszenia, na podstawie której ustalono kwotę bazową, stanowiącą podstawę do dalszej kalkulacji kary, a następnie uwzględniając wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające odpowiednio modyfikował ustaloną wysokość kwoty bazowej. Podkreślić należy, iż nakładana przez Prezesa Urzędu kara finansowa pełnić powinna funkcje: represyjną, prewencyjną i edukacyjną. Ustalając wymiar kary Prezes Urzędu wziął przede wszystkim pod uwagę funkcję prewencyjną kary, w tym prewencję ogólną. Kara bowiem winna być ustalona tak, aby powstrzymać przedsiębiorcę stosującego praktykę oraz innych przedsiębiorców przed stosowaniem w przyszłości tego typu praktyk w obrocie z konsumentami.

Nakładając karę pieniężną, Prezes Urzędu wziął również pod uwagę konieczność ustalenia, czy określone w tym przepisie naruszenia dokonane były co najmniej nieumyślnie. Konieczność brania pod uwagę tej przesłanki w przypadku stosowania kar pieniężnych wynika bezpośrednio z art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Samo stwierdzenie nieumyślności zakwestionowanej praktyki daje podstawę do nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Prezes Urzędu wziął pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, które wskazywać mogą na nieumyślny charakter naruszenia przez Marka Gogulskiego zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w zakresie praktyki opisanej w pkt I. sentencji niniejszej decyzji. Postanowienia wskazane w sentencji niniejszej decyzji były wynikiem błędnego, nieprecyzyjnego sformułowania wzorca umownego. Takie zachowanie stanowi zatem świadectwo naruszenia przez przedsiębiorcę wymaganych od niego zasad ostrożności w prowadzeniu działalności gospodarczej, a nie celowego działania.

Ustalając wymiar kary pieniężnej Prezes Urzędu w pierwszej kolejności dokonał oceny wagi stwierdzonej praktyki. Prezes Urzędu wziął pod uwagę także okres stosowania stwierdzonego naruszenia, wynikający z ustalenia, że wskazana praktyka stosowana była co najmniej od 7 stycznia 2013 r. do 13 grudnia 2013 r. Uznać zatem należy, iż wskazany okres nie może świadczyć o długotrwałości naruszenia.

Prezes Urzędu ustalając karę wziął ponadto pod uwagę okoliczność, iż Marek Gogulski po raz pierwszy naruszył ustawę o ochronie konkurencji i konsumentów.

Kara określona w niniejszej decyzji jest wymierzana w związku ze stosowaniem przez Marka Gogulskiego praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów określonej w pkt I. sentencji decyzji, która miała miejsce na etapie zawierania kontraktu z wpływem na jego

wykonywanie i polegała na stosowaniu postanowienia umownego które narusza art. 8 ust. 2 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego. Oceniając wagę naruszenia Prezes Urzędu miał również na względzie, iż zakwestionowana praktyka może, ale nie musi odnieść negatywnych skutków dla interesów ekonomicznych konsumentów. Zakwestionowane postanowienie pozwalało na przenoszenie kosztów reklamacji na konsumenta. Mogło zatem mieć realny wpływ na ekonomiczne interesy konsumentów. Jak wynika jednakże z oświadczenia Marka Gogulskiego nie obciążał on kosztami konsumentów, którzy złożyli reklamację.

Jak już wskazano powyżej Marek Gogulski osiągnął w roku 2013 przychód w wysokości (*tajemnica Przedsiębiorcy*), a zatem Prezes Urzędu za powyższe naruszenie zbiorowego interesu konsumentów mógł nałożyć karę maksymalną w wysokości (*tajemnica Przedsiębiorcy*) zł.

Prezes Urzędu uznał, iż natura naruszenia uzasadnia ustalenie kwoty bazowej do wyliczenia kary pieniężnej na poziomie 0,2 % przychodu, tj. kwoty w wysokości (*tajemnica Przedsiębiorcy*) zł (po zaokrągleniu do pełnych złotych).

Prezes Urzędu ustalając karę wziął pod uwagę okoliczność wykazania przez Marka Gogulskiego zaniechania stosowania niedozwolonej praktyki. Po wszczęciu niniejszego postępowania Marek Gogulski poinformował o zaprzestaniu stosowania wskazanej praktyki z dniem 13 grudnia 2013 r. W związku z powyższym uznać należało, iż Marek Gogulski zaniechał stosowania niedozwolonej praktyki niezwłocznie po wszczęciu niniejszego postępowania. Powyższe należy poczytać jako okoliczność łagodzącą, tym samym uzasadniającą obniżenie poziomu wymiaru kary o 30%.

W związku z powyższym, Prezes Urzędu postanowił nałożyć na Marka Gogulskiego karę w wysokości 623 zł. (słownie: sześćset dwadzieścia trzy złote), co odpowiada (*tajemnica Przedsiębiorcy*)% przychodu przedsiębiorcy osiągniętego w 2013 r. i równocześnie stanowi (*tajemnica Przedsiębiorcy*)% kary maksymalnej. Kara w takim wymiarze jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i współmierna do możliwości finansowych przedsiębiorcy. Prezes Urzędu uznał, że orzeczona kara prawidłowo spełni zarówno funkcję represyjną, jak i swoje zadania w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej, zapobiegając stosowaniu podobnych naruszeń w przyszłości zarówno przez samego przedsiębiorcę, jak i przez innych sprzedawców.

**W związku z powyższym Prezes Urzędu orzekł jak w punkcie III.1 sentencji niniejszej decyzji.**

W punkcie II sentencji niniejszej decyzji Prezes Urzędu stwierdził stosowanie przez Marka Gogulskiego praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o jakiej mowa w art. 24 ust 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, co daje podstawy do nałożenia na Marka Gogulskiego kary pieniężnej określonej w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Ustalając wymiar kary za stwierdzoną praktykę Prezes Urzędu dokonał w pierwszej kolejności oceny wagi naruszenia, na podstawie której ustalono kwotę bazową, stanowiącą podstawę do dalszej kalkulacji kary, a następnie uwzględniając wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające odpowiednio modyfikował ustaloną wysokość kwoty bazowej. Podkreślić należy, iż nakładana przez Prezesa Urzędu kara finansowa pełnić powinna funkcje: represyjną, prewencyjną i edukacyjną. Ustalając wymiar kary Prezes Urzędu wziął przede wszystkim pod uwagę funkcję prewencyjną kary, w tym prewencję ogólną. Kara bowiem winna być ustalona tak, aby powstrzymać przedsiębiorcę stosującego praktykę oraz innych przedsiębiorców przed stosowaniem w przyszłości tego typu praktyk w obrocie z konsumentami.

Nakładając karę pieniężną, Prezes Urzędu wziął również pod uwagę konieczność ustalenia, czy określone w tym przepisie naruszenia dokonane były co najmniej nieumyślnie. Konieczność brania pod uwagę tej przesłanki w przypadku stosowania kar pieniężnych wynika bezpośrednio z art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Samo stwierdzenie nieumyślności zakwestionowanej praktyki daje podstawę do nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Prezes Urzędu wziął pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, które wskazywać mogą na nieumyślny charakter naruszenia przez Marka Gogulskiego zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w zakresie praktyk opisanej w pkt II sentencji niniejszej decyzji. Zebrane w trakcie niniejszego postępowania wyjaśnienia i informacje mogą wskazywać na wspomniane wyżej nieumyślne działanie. Postanowienia wskazane w sentencji niniejszej decyzji były wynikiem błędnego, nieprecyzyjnego sformułowania wzorca umownego. Takie zachowanie stanowi zatem świadectwo naruszenia przez przedsiębiorcę wymaganych od niego zasad ostrożności w prowadzeniu działalności gospodarczej, a nie celowego działania.

Ustalając wymiar kary pieniężnej Prezes Urzędu w pierwszej kolejności dokonał oceny wagi stwierdzonej praktyki. Prezes Urzędu wziął pod uwagę także okres stosowania stwierdzonego naruszenia, wynikający z ustalenia, że wskazana praktyka stosowana była co najmniej od 7 stycznia 2013 r. do 13 grudnia 2013 r. Uznać zatem należy, iż wskazany okres nie może świadczyć o długotrwałości naruszenia.

Prezes Urzędu ustalając karę wziął ponadto pod uwagę okoliczność, iż Marek Gogulski po raz pierwszy naruszył ustawę o ochronie konkurencji i konsumentów.

Kara określona w niniejszej decyzji jest wymierzana w związku ze stosowaniem przez Marka Gogulskiego praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów określonej w pkt II. sentencji decyzji, która miała miejsce na etapie zawierania kontraktu z wpływem na jego wykonywanie i polegała na stosowaniu nieuczciwej praktyki rynkowej, o której mowa w art. 5 ust. 3 pkt 4 w zw. z art. 4 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. Oceniając wagę naruszenia Prezes Urzędu miał również na względzie, iż zakwestionowana praktyka może, ale nie musi odnieść negatywnych skutków dla interesów ekonomicznych konsumentów. Zakwestionowana praktyka wprowadzała bowiem konsumentów w błąd, co do możliwości odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorcy. Mogła zatem naruszać ekonomiczne interesy konsumentów poprzez uniemożliwienie rozwiązania umowy, która mogła być dla nich niekorzystna. Jak wynika z oświadczenia Marka Gogulskiego respektował on w każdym przypadku odstąpienie w terminie 10 dni od dnia zawarcia umowy.

Jak już wskazano powyżej Marek Gogulski osiągnął w roku 2013 przychód w wysokości (*tajemnica Przedsiębiorcy*)zł, a zatem Prezes Urzędu za powyższe naruszenie zbiorowego interesu konsumentów mógł nałożyć karę maksymalną w wysokości (*tajemnica Przedsiębiorcy*)zł.

Prezes Urzędu uznał, iż natura naruszenia uzasadnia ustalenie kwoty bazowej do wyliczenia kary pieniężnej na poziomie 0,2 % przychodu, tj. kwoty w wysokości (*tajemnica Przedsiębiorcy*)zł (po zaokrągleniu do pełnych złotych).

Prezes Urzędu ustalając karę wziął pod uwagę okoliczność wykazania przez Marka Gogulskiego zaniechania stosowania niedozwolonej praktyki. Po wszczęciu niniejszego postępowania Marek Gogulski poinformował o zaprzestaniu stosowania wskazanej praktyki z dniem 13 grudnia 2013 r. W związku z powyższym uznać należało, iż Marek Gogulski zaniechał stosowania niedozwolonej praktyki niezwłocznie po wszczęciu niniejszego postępowania.

Powyższe należy poczytać jako okoliczność łagodzącą, tym samym uzasadniającą obniżenie poziomu wymiaru kary o 30%.

W związku z powyższym, Prezes Urzędu postanowił nałożyć na Marka Gogulskiego karę w wysokości 623 zł. (słownie: sześćset dwadzieścia trzy złote), co odpowiada (*tajemnica Przedsiębiorcy*)% przychodu przedsiębiorcy osiągniętego w 2013 r. i równocześnie stanowi (*tajemnica Przedsiębiorcy*)% kary maksymalnej. Kara w takim wymiarze jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i współmierna do możliwości finansowych przedsiębiorcy. Prezes Urzędu uznał, że orzeczona kara prawidłowo spełni zarówno funkcję represyjną, jak i swoje zadania w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej, zapobiegając stosowaniu podobnych naruszeń w przyszłości zarówno przez samego przedsiębiorcę, jak i przez innych sprzedawców.

**W związku z powyższym Prezes Urzędu orzekł jak w punkcie III.2 sentencji niniejszej decyzji.**

#### **Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania**

Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 ust. 1 tej ustawy, jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, zobowiązany jest ponieść koszty postępowania. Zgodnie z art. 263 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 267) – zwanej dalej: „k.p.a.” – w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, do kosztów postępowania zalicza się koszty podróży i inne należności świadków i biegłych oraz stron w przypadkach przewidzianych w art. 56 k.p.a., a także koszty spowodowane oględzinami na miejscu, jak również koszty doręczenia stronom pism urzędowych. Kosztami niniejszego postępowania są koszty doręczenia Markowi Gogulskiemu – stronie postępowania – pism urzędowych, które wyniosły 39 zł 90 gr (słownie: trzydzieści dziewięć złotych dziewięćdziesiąt groszy).

W związku z powyższym Prezes Urzędu postanowił obciążyć Marka Gogulskiego kwotą 39 zł 90 gr (słownie: trzydzieści dziewięć złotych dziewięćdziesiąt groszy).

**W związku z powyższym Prezes Urzędu postanowił jak w punkcie IV sentencji niniejszej decyzji.**

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.) karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Warszawie: NBP O/O Warszawa 51101010100078782231000000.

Zgodnie z art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 267) w związku z art. 83 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.) koszty niniejszego postępowania Marek Gogulski zobowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231 000000 w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.



Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.) w związku z art. 479<sup>28</sup> § 1 i 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (tekst jednolity Dz. U. z 2014 r., poz. 101) – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi.

Jednak w przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w pkt IV sentencji niniejszej decyzji, stosownie do art. 81 ust. 5 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jednolity Dz. U. z 2014 r., poz. 101) oraz art. 264 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 267). w związku z art. 83 cytowanej wyżej ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w związku z art. 479<sup>32</sup> § 1 i 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 16, poz. 93, ze zm.) przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie tygodniowym od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi.

*Z upoważnienia  
Prezesa  
Urzędu Ochrony Konkurencji  
i Konsumentów  
Dyrektor Delegatury*

Barbara Romańczak-Graca

Otrzymuje:

Marek Gogulski Laureola Sante